

„...Gálfi Árpád valamit mondani próbál az előtte üldögélő Marosi György ügyvédnek, ehhez kicsit előrehajol. Gábor Róbert épp elhalad mellette, összekiabálnak, majd két csendőr közül Róbert leköpi az önkormányzati képviselőt és mellette egy ügyvédnőt” – olvashatjuk a pénteki tárgyalássorozat beszámolójában. De nem csak ez az egyetlen szörnyűködésre készítő idézet. [Sok van még a cikkben](#) , és az ezelőtti [tárgyalások beszámolójában is](#) , vagy a tárgyalásokat megelőző [események beszámolóiban](#)

.

Mondanám, hogy ez egy vicc, ami itt folyik, de ezzel a megjegyzéssel egy kicsit elkéstem. Már rég túlmutat ez bármilyen viccen.

Munkám során betekintést nyerhettem néhány bírósági tárgyalás folyamatába, amiknek menetén rend szerint csalódtam, vagy elcsodálkoztam, legalábbis a fejemben addig kialakult képhez képest. Az első tárgyalásra például szorongva mentem be, mintha érintett lennék az ügyben. Vajon hogy lesz, hova kell ülnöm, mit kell tennem, mikor kell felállni, elővehetem-e fényképezőgépet, zavart az egyenruhás teremszolga pásztázó tekintete is.

A vásárhelyi törvényszéken az első tárgyaláson alig 3 percet töltöttünk el Szász Attila kollégámmal és a teremszolga ki is kísért, amihez majdnem egy 3000 lejes kísérléve is járt. Hogy miért raktak ki? Azóta is gondolkodunk ezen, de akkor, ott nem volt apelláta vagy magyarázkodás. A bírónő döntött, és ha nem akartunk jogi következményt, akkor elfogadtuk.

A Gábor család körüli botrány kirobbanása utáni első tárgyaláson is csak a szerencsén múlt, hogy a teremben maradhattam. A bírónő határozottan, pénzbírsággal motiválva rakta ki a

tárgyalóba zsúfolódott tömeget. Ez nem piac, akinek nincs ülőhelye, az kifele – mondta el többször egyre nyomatékosabban, és az emberek ki is mentek.

Ilyen tapasztalatok alapján úgy gondoltam, a bíróság az a hely, ahol rend van. Nem fenyegetőzünk, nem köpködünk. Itt azonnal következménye van a nem megfelelő viselkedésnek. Ez az a hely, ahol sorsok pecsételődhetnek meg, ahol az igazság árva fénynyalábjá feltörhet a végtelennek tűnő sötétségben.

Azt hittem, ez az a terem, ahová az utcáról betérve – ahol egyébként még mindig balkáni módszerek uralkodnak, farkastörvények döntenek el vitás helyzeteket –, a demokrácia egyik alappilléreinek védelme alatt mindenki egyenjogú és tisztességes elbírálást kap. *Iustitia est fundamentum regnorum*, azaz a jog az országok talpköve olvashatjuk, a bíróságok falain.

De ez nem az a bíróság. Ki akarna erre országot építeni? Erre, ahol a törvény csak a törvénytisztelőknak szól. Azoknak, akik félik a következményeket, ezért nem lesznek törvényen kívüliek. Azok, akik életük során maradandót teremtenek, ezért érzik a vesztenivalójukat. Ellenben, akikre hatással kellene, hogy legyen a törvény, annak áthágásainak következménye, tesznek mindenre és mindenkire.

Jaj, hogy ők nem a mi törvényeink szerint élnek, nem a mi szabályaink szerint játszanak, és ez minket sokkol? Kezelhetetlen helyzetet teremt? Lenne megoldás.

De egyelőre marad az utcáról befolyó farkastörvény. A legnagyobb bűnös ordít a lehangosabban, az ártatlan, aki a megteremtett javait félti, kell, hogy behúzza a nyakát, amikor szitokszótól és ellene irányuló életveszélyes fenyegetéstől remeg az épület fala.

Az épület, ahová a törvénytisztelő alázattal lép be. Ahol illedelmesen köszön a teremszolgáknak, feláll, amikor bejön a bíró, legjobb tudása szerint válaszol, ha kérdezik, tiszteletben tartja mások véleményét, amivel ha nem is ért egyet, de csendben végighallgatja.

Csendben hallgatja, miközben görcsbe rándult gyomrába próbálja visszanyelni a torkába rekedt

fojtogató gombócot. Mert, hogy közhellyel is éljek, lassan őrl az igazság malma, és végül mindenki megkapja, ami neki jár, itt vagy a falakon kívül, de addig mit lehet tenni? Megmondom: addig is rendet lehetne tartani a rendetlenek között, legalább ezen a négy falon belül. Mert ez a négy fal és minden, ami ott történik, est fundamentum regnorum.